DON GONZALO O L'ORGULL DEL «GEP»

El borratxo de Sevilla s'ha tallat la "coleta" de "charlista" en veure que no era a la llista del Govern facciós de Burgos-San Sebastián i Valladolid

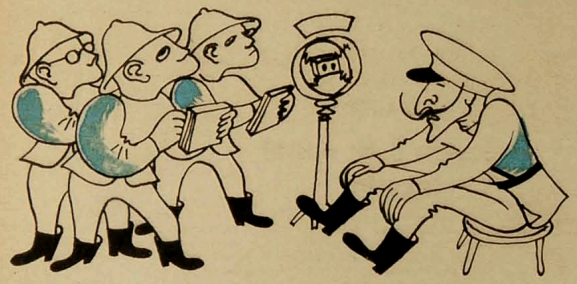

A Sevilla hi ha consternació i es tem una forta puja del vi

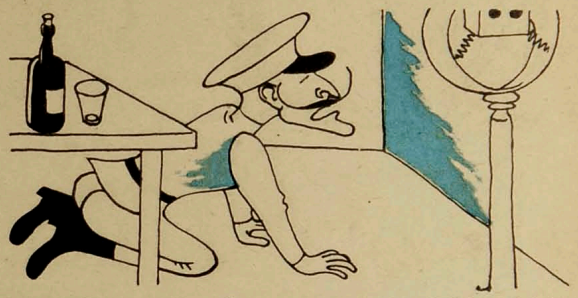

CONSTERNACIO

A l'arribada de l'exprés de Madrid-Saragossa-Alacant, que ara fa el trajecte Sevilla-Guadalquivir —cual atormentáis mi mente—, procedent de Burgos-San Sebastián-Valladolid, s'ha sabut a la capital de la terra de Maria Santíssima, que Franco ha desfet la Junta de Burgos i ha constituït un anomenat Govern, que s'anomenarà Govern de Burgos-San Sebastián-Valladolid, perquè no pot anomenar-se Junta facciosa, puix que ja no està junta, sinó repartida.

Ací, se sabia, més o menys, que es preparava quelcom a Burgos, i hom (hom, és el borratxo) pensava que alguna coseta en treuria del cas. Però la realitat, la dura realitat, passant pel nas d'hom (hom, és el borratxo de la ràdio), com una ventada d'amoníac, ha fet veure la veritat crua i neta, o sigui, que hom, a qui s'havia dit que se'l faria ministre de la Guerra, per ésser el general sublevat que més batalles porta guanyades i menys perdudes (per ràdio, naturalment) ha estat ignominiosament omès de la llista del nou Govern facciós de Burgos-San Sebastián-Valladolid, que més que una llista, sembla una guia dels ferrocarrils.

Aquesta burla, per no qualificar-la d'altra manera, ha produït a Sevilla consternació, decepció i desesperació, fins a l'extrem que, a desgrat d'ésser ell com és, la gent comença a dir-ne de Franco, «El burlador de Sevilla». Es evident, que el mot és un xic exagerat, però no es pot pas negar que no hi ha dret, vaja! Que no hi ha dret!

ELL

Però la gent, si voleu, en fi de comptes, tan se li enfum, i fins i tot, al fons del fons, encara, de vegades, s'alegra i amb raó, que el proisme ensopegui i caigui de morros, que sempre és un espectacle encoratjador, però el que està, que està que treu foc per les banyes i amb raó, i està provocant una imminent puja del vi, és ell... (Ell, és el borratxo de la ràdio).

El borratxo de Sevilla, Don Gonzalo Queipo del Llano o l'orgull del «gep», «General invicto en cien cogorzas», «Salvador de Sevilla y donador voluntario del cuarto fajín de la Virgen Santísima de la Macarena», està que talla claus, i té raó, es ven els «cañeros» de quatre en quatre i amb cavall i tot i per acabar-ho d'arrodonir, ara ha dit, que no vol parlar més per ràdio.

—Així, es retira, general? —li han demanat els periodistes anglesos portats de Gibraltar en conducció ordinària.

—No.

—Passarà a la reserva?

—Nooo!

—Se n'anirà al front?

—Al front? I ara! Que esteu torrats?

—Així, què farà?

—De moment tallar-me la «coleta» de «charlista».

—I després?

—Després potser em faré cagoulard!

—Cagoulard?!

—Sí, home, sí: cagoulard. Si ací a Sevilla és on n'hi ha mes per la Setmana Santa.

—Ah!

Riuen tots i el general, per celebrar-ho, intenta atxeçar-se i canta tot content, o més ben dit, fent veure que està content.

CAGOULARD DE SEVILLA, MAMITA, TORRE DEL ORO!

Després d'aquesta petita demostració de mobilitat, el general sublevat de Ràdio Sevilla, ha caigut a terra enmig d'un bassal de vi i de mongetes de segona mà. I cal que és supersticiós, es mulla els dits amb vi i amb els dits es mulla la clepsa, com fan les gitanes quan els donen poca propina.

Mentrestant, el segon espiquer de la ràdio, ajudant del borratxo, explica als periodistes:

—Això que canta el general, és la paròdia d'una paròdia, de «las sevillanas corraleras», que es canta ara molt a Sevilla, i que diu:

«Arenal de Sevilla, mamita,
Torre del oro,
Torre del oro,
donde las sevillanas,
donde las sevillanas,
donde las sevillanas bonitas
tienen un moro.»

I encara afegeix:

—Pobre home, té tota la raó dèl món. Es que n'hi han fet una com un cove. N'hi ha realment per sublevar-se.

—Però no ho està ja, de sublevat? —demana un periodista.

—Doncs, ací està el mal, que ell ara se sublevava, però com que ja ho està de sublevat, no sap què fer, ni què dir.

—Així és per això que ha decidit callar?

—Justos! Ha decidit callar i no parlar més per ràdio i anar bevent.

—Però, abans ja bevia!

—Sí, però abans bevia i pagava, però ara ja no paga, car és el que ell diu: Cornut i pagar el beure? Això mai. I miri-se'l.

—Pobret.

—Home, tant com pobret, tampoc. Aquí on el veu ja ha fet el paquet, però no és això; es més aviat l'efecte moral.

—Ah...!

TE, PERQUE CALLIS

El bo del cas és que amb tot això passa quelcom de nou desconcertant, que mai no havia passat. Epi, almenys de la manera com ara succeeix.

Resulta evident, que l'espectacle que venia donant davant del micròfon de Ràdio Sevilla i del món sense fils el general borratxo, no podia continuar i una hora o altra s'havia d'acabar.

Es natural, que això de rotar davant del micròfon, cada dia, no podia plaure ni als mateixos «rotarys», que són la gent més tolerant del món.

Però sembla, també, que Queipo ho venia fent això per tal que Franco el fes callar un dia o altre, donant-li una compensació d'aquelles que s'acostumen a donar, tot dient:

—Té, perquè callis!

Es així que va arribar el moment de partir en tres la facciosa Junta de Burgos i de convertir-la en Govern facciós de Burgos-San Sebastián i Valladolid.

Aleshores el borratxo va incrementar les bajamades i va, per què no dir-ho?, excrementar encara més el to de les seves famoses «charlas», puix que, com tothom sap, Don Gonzalo, volia ésser, i així se li havia promès, ministre de la Guerra.

Ell es veu que volia humanitzar la guerra fent-la totalment radiada.

Però Mussolini va inventar-se allò del «numen de Franco», per descarrar l'illustre borratxo, i en comptes de donar-li una cartera i dir-li:

—Té, perquè callis!

Li han donat una cossa als morros i no li han dit ni:

—Té, perquè callis!

I és clar, ell s'ha mamat la partida i ha decidit callar, almenys per ràdio, puix que fora de la ràdio no fa més que renegar i dir mal de Franco i de Mussolini i del requetès i...

Bé, vaja, voldria que el sentissin!

Ara li ha agafat la mania de dir que l'«Ausente» és ell; i els falangistes, que no en pensen cap de bona, han començat a donar-li pel corrent i no sé on anirem a parar.

El borratxo comença a bellugar-se a terra i amb penes i treballs, es redreça, s'asseu davant d'una taula i ordena:

—Badulaque!

—A la orden.

—Tráeme un micrófono con tapas.

—General!

—No repliquis. Vull donar ací davant d'aquests periodistes la meva darrera «charla», perquè sàpiguen a Burgos amb qui se les heuen.

—Però, senyor; si l'última ja la vàreu donar ahir.

—La de ayer era la penúltima. Además, yo hago lo que me da la real gana, por eso soy el «Ausente», que está presente, i adelante. Ah! Trae más vino i alguna cosita de comer para estos amigos ingleses. Supongo que no serán ustedes laboristas?

—I ara, vol callar!

Li porten el micròfons i vi amb tapes. El borratxo de Sevilla s'aixeca la gorra, es treu la «coleta» i amb el sabre es clava un tall rodó; en el mateix moment s'acara amb el micròfon i fa un rot com si fos un quadrimotor.

—Brrrrrrrnnnnnn!!!!

Ell mateix s'espanta del soroll, i creient que és realment un quadrimotor es refugia sota la taula. L'ajudant s'acosta al micròfon i diu:

—Han oído ustedes al ilustrísimo general jefe de la segunda división, Don Gonzalo Queipo del Llano. Aquí, Radio Sevilla. ¡Hasta nunca!

Un periodista s'atansa a l'ajudant i li diu:

—Escolti, però què diran els radioients?

—No passi ànsia: el «micro» estava tancat! Ara cada moment estem així.

PERE GALLARI